

Kloosterorden voor vrouwen

Twee edities heb ik u vermoed of geboeid met de mannelijke kloosterbevolkers en dus nu over naar de volgsters van de Heer. Het kon immers niet anders dat ze vrouwelijke evenknieën kregen en ook hier in alle soorten namen en regels. Ze doen daarin niet onder voor die mannelijke partners. Alleen leerde onze bronnen dat er toch minder soorten waren.

Laten we beginnen bij de Benedictinessen. Daarvan kennen we de soorten Gezelschap van Maria en de Monastieke Familie van Bethlehem. Bescheiden zoals u ziet, maar dat kunnen we niet zeggen van de Augustinessen of Regularissen. Daar kennen we er zes van, waarvan er enkele weer zijn onderverdeeld. Zo zijn er de Orde van de Heilige Verlosser, ook wel Birgittinessen genoemd, de Orde van Maria Visitatie met de Visitandinnen en Saleserianerinnen of Dochters van Maria. We komen hier o.a. ook nog tegen de Servitessen, de Ursulinen of Blauwe Nonnen en de Magdalenaorden met o.a. Filledieusen en Penetentiarissen of Boetezusters. De Norbertinessen en Dominicanessen laten het bij deze namen, maar bij de Franciscanessen is er ook weer onderscheid. We hebben daar de Clarissen met Coletienen of Arme Klaren, Urbanisten ofwel Rijke Klaren, de Kapucinessen of Grijze Zusters, Annunciaten of Zusters van de Tien Deugden van Maria. De Karmelietessen houden het eenvoudig. Zij gaan geschoeid of ongeschoeid door het kloosterleven.

Vrij eenvoudig dus allemaal, maar denkt u nu niet dat we dan klaar zijn met ‘De Bruiden van God’, zoals ze in BN DE Stem en PZC worden genoemd, want ik kwam ook nog tegen Zusters Reparatricen - Trappistinnen - Zusters Assumptios - Zusters van Moeder Theresa - Zusters van de Witte Paters, maar ze waren geen familie van elkaar, - Zusters van Liefde (door sommigen ook wel Krengen van Barmhartigheid genoemd) - Franciscanessen van Bergen op Zoom, Etten Leur, Dongen, etcetera. - Zusters van de H. Vincentius a Paolo - de Missie- en aanbiddingszusters van de Heilige Familie. Ik zal het hierbij laten, maar wil nog vermelden dat de protestanten in ons land ook één zusterorde hebben en wel de Zendingsdiaconessen van de Heilige Berg.

Augustinus had ook in de vrouwelijke lijn heel wat volgsters. Laten we van één richting de mannelijke naam in het Latijn noemen: Congregatio Fratrum Alexianorum Cellitarum of in het kort de Alexianen. Als bijnamen hadden ze cellebroeders, cellieten, arme broeders, lollarden en matemans. In de vrouwelijke lijnen hadden zij als evenknieën de Zwarte Zusters, ook wel zwartzusters, cel(le)zusters en de Zusters Alexianen ook wel de Zwarte Nonnen genoemd. Genoeg namen gelezen en gezien en dus laten we de Jesuatessen, Grijze Begijnen, Grauwe Zusters, Grijze Zusters, Engelzusters van Sint Paulus verder met rust. Het zijn er enkelen in een collectie van velen.

Kijken we terug op alle namen die uw en mijn geest en oog zijn gepasseerd, dan mogen we vaststellen dat de Grote leider vanaf het ontstaan van Zijn fanclubs alleen al in de Romeinse Kerk miljoenen volgelingen heeft gehad. Die clubs ontstonden op vele manieren en door heel veel oorzaken. Er waren er die in deze richting werden opgevoed en voorbereid op hun ‘roeping’. Denk eens aan de grote boerenfamilies waar het toch wel opprijs werd gesteld dat één der kinderen tot de geestelijke stand ging behoren en onmiddellijk een hogere rang in de familierangen gingen bekleden als “Heer broer” of “Heer oom” of “tante Nonnetje”. Ze werden onmiddellijk opgenomen in de stand der volmaakten, want priesters en religieuzen waren immers “zondenproof”. En het hele overgrote deel was dat ook. Zij volgden en volgen hun Grote Voorbeeld volgens de regels van hun oorspronkelijke stichters en leidden een leven van dienstbaarheid en barmhartigheid aan de mensen, armen, zieken, jeugdigen, die aan hun zorgen werden toevertrouwd. Dankzij die miljoenen mannen en vrouwen kregen en krijgen we de zorg die nodig is voor een leefbaar leven. Helaas echter bleek en blijkt nog steeds dat velen van hen gewone mensen waren en de verkeerde pad op gingen en dat, helaas, in vele gradaties. Niets (on)menselijks was hen soms vreemd en velen hebben daaronder geleden. Het is een donkerzwarte bladzijde in een boek met veel mooie momenten en verhalen. En wat zo opmerkelijk is? Dat er nog steeds mensen zijn die zich ‘geroepen’ voelen diezelfde weg te gaan en alle luxe en comfort opgeven die onze maatschappij biedt.

Ik ben klaar met mijn religieuze uitspattingen en zal in mijn volgende spinsels terugkeren naar de “gewone wereld”. Ik heb over sommige onderwerpen al nagedacht, er ook al “research” voor gepleegd en als u iets weet wat wellicht interessant kan zijn en waarover ik mijn gedachten misschien, wellicht en mogelijk zou kunnen laten gaan, schenk mij het licht van uw gedachten en wellicht dat ik er iets voor bijeen gespinseld krijg.

Augustinus